Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟ ΣΤΡΩΝΕΙ 1986

(επιλεγμένα ποιήματα)

Τα μάτια των δολοφόνων

Μετά το έγκλημα

Έχουν οι δολοφόνοι

Τα πιο αθώα μάτια.

Έκπληκτοι μπρος απ' τα πολύχρωμα γλυκά

εκστατικοί στις φωτεινές επιγραφές που αναβοσβήνουν

στα λαϊκά μελό 4-6

δακρυσμένοι.

Ντρέπονται για το ύψος τους στους δρόμους

βυθίζουν με μανία τα χέρια

στις ρηχές τσέπες του πέτσινου

πάνε γωνιά γωνιά μη και μας σπρώξουν.

Αν ήταν δυνατό από μια μεριά

να δείτε πώς ξυπνούν οι δολοφόνοι:

με λίγο σάλιο πάνω στο σιδερικό

σαν πιπίλα που γλίστρησε αργά.

Αλίμονο σ' εμάς

με τη σκανδάλη στα μάτια.

Το σώ μα σου κι εγώ

Έχουμε πολύ ταξιδέψει

το σώμα σου κι εγώ

έχουμε φανταστεί

όσα ένα σώμα κι ένα εγώ

μπορούν να φανταστούν.

Το σώμα μου κι εγώ

έχουμε ονειρευτεί

το σώμα σου σε στάσεις

που ποτέ σου δε φαντάστηκες.

Δεν έχεις θέση τώρα

τι ζητάς

ανάμεσα σ' εμένα

και το σώμα σου.

Η παραβολή της Σαλώ μης και του Ασώ του

Δεν έμεινε από τη Σαλώμη

παρά τ' όνομά της.

Με το βαμμένο νύχι της

στη ζώνη μου τρύπες ανοίγει·

έτσι παχαίνω έτσι αδυνατίζω

έτσι μια μέρα παίρνει ένα ταξί

σκύβει τα χείλη της στον ταξιτζή

και προσκυνάει το γκάζι του με λύσσα.

Κάποτε με θυμάται. Κατεβαίνει.

Στην πίσω λαμαρίνα αιμόφυρτο Έκτορα

μου δίνει απ' το βυζί της μια γουλιά

ν' αντέξω. Ύστερα: Πάμε

τον προστάζει ξανασκύβοντας.

Έκλαιγε τρύπες δάκρυα

η χλαίνη μου

σαν φτάσαμε στο σπίτι.

Με το κεφάλι μόνο

στην κρεβατοκάμαρα.

Απ’ το λαιμό κι απάνω ξεπροβάλλω

βυζαίνοντας λίγη δροσιά στο κρύο σεντόνι.

Ω τι θεσπέσιο σώμα κι εγώ ασώματος.

Να τη σκοτώσω

με τι χέρια

να την τρυπήσω μες στον ύπνο της

με τι με τι·

αργά κι αθόρυβα

γλιστρώντας κάτω απ’ τα σεντόνια

τι Γιάννης Βαπτιστής

τι Γιάννης Βαπτιζόμενος

ούρλιαξε τώρα, ουρλιάζω

πιες τον αρχαίο χορό σου

τον τελευταίο φαλλό μου

το κεφάλι μου.

Μπαρμπούτι

Μια ζαριά εγώ

μια Εσύ

μια εγώ

μια τα συντρίβεις μ’ ένα κρακ -

και με κοιτάς στα μάτια

Κοιμήσου Γκιούλιβερ

/ Είσαι λοιπόν ο Γκιούλιβερ

/ ο αγαθός κι ηλίθιος γίγαντας που ροχαλίζει.

/ Ζούμε πατώντας

/ στα χέρια στην κοιλιά στο τριχωτό Σου στήθος

/ διανύουμε αποστάσεις αποστάσεων.

/ Εσύ δε νιώθεις.

/ Κουνάς καμιά φορά φαγούρα

/ το δαχτυλάκι του ποδιού ή το χέρι

/ και σκορπίζονται

/ όσοι έτυχε να βρίσκονται κοντά.

/ Κανείς δεν ξέρει που πατά

/ κανείς δεν ξέρει

/ πως απ' τη μια στιγμή στην άλλη

/ μπορεί και να βρεθεί

/ πάνω στο στόμα ή στο ρουθούνι Σου

/ κι εσύ να φταρνιστείς ή να χασμουρηθείς

/ κι όλα να τιναχτούν στον αέρα

/ μια ανύποπτη ζωή να τιναχτεί

/ στον αέρα

/ έτσι

/ μόνο και μόνο

/ γιατί Σε γαργάλησε.

/ Κοιμήσου Γκιούλιβερ κοιμήσου

/ εμείς σαν ύπνος πάντα Σε τυλίγουμε

/ είμαστε ο ύπνος Σου που ζει

/ όσο κοιμάσαι

Ο θάνατος το στρώ νει

Μαύρες κουκκίδες

Διάττοντες στο χιόνι

Σήμα μικρό που χάνεται στη θέα

Να κάνει σκι πάνω σε μια νιφάδα

Το βρίσκει άλλη νιφάδα και το λιώνει

Λιώνει κι αυτή

Χιόνι στο χιόνι

Βέρμιο Φτερόλακκα ψηλά βουνά

Ο χρόνος-

Κι ο θάνατος το στρώνει

Ο τοκετός του θανάτου

Ένας άνθρωπος ήτανε

τον είχανε

σε μία κατάψυξη

πάγος ήτανε.

Άνοιξε το ψυγείο της

η μάνα του

απόψυξη

κρακ κρακ

τσακίστηκε

κάτω έξω

και

-συναισθηματικός-

πάει

έλιωσε

ο άνθρωπος.

Γιάννης Βαρβέρης, Ο θάνατος το στρώνει, εκδόσεις Ύψιλον, 1986

και

Γιάννης Βαρβέρης, Ποιήματα Α' 1975-1996, εκδόσεις Κέδρος, 2000

Αναδημοσίευση: www.e-keimena.gr